

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: SANG AF BAJAZET

Citation: Hauch, Carsten: "SANG AF BAJAZET", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF , 1926-29, s. 235. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch03val-shoot-workid83908.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

SANG AF BAJAZET.

Du kastede dit Blik paa mig, og jeg forfærdedes,
Thi tvende Flammer brændte deri,
De brændte mig i min Siæl.

Naar jeg lægger mig, da staaer du for mig,
Og jeg seer dig i din Herlighed, som jeg saae dig første Gang.

Jeg husker det vel, dit Klædebon var sort,
Men din Hals mere hvid, end en Melkopal.

En fiin Kløft bølger i din Halses Midte,
Den antyder en større, der sænker sig
Mellem din Barms Hvælvinger.

Dine Arme ere to sneehvide Vandslanger.
Tvillinger, der svømmer efter samme Moder.

Letbøielige ere dine Fingre; hvo vilde trykke dem
Uden med Elskovs milde Tryk?
Og dog saae jeg dem saare hverandre i Vrede.

Jeg vidste hvorfor, og min Siæl forfriskedes,
Liig en Nellik' i Nattens Dug,
Thi den hele Aften havde jeg ikke talt med dig.

Jeg havde ikke talt med dig, thi jeg var syg i Hiertet,
Dødssyg af mine Tvivl.

Da mælte din Haand med et Vredestegn,
Elskov lyste fra dine Fingre, og min Sygdom svandt.

236 Hvi talte du om andre Qvinder?
Hvi sagde du, jeg skulde elske dem?
Da du vidste, det smertede mig.

Og hvis jeg nu elskede dem,
Vilde du føle nogen Glæde derved?

Dine Læber bedrøve mig, thi de ere for smalle for Kiærlighed,
Og dog skiønnere, end nogen Qvindes, jeg forhen saae.

Paa dit Haars Farve har jeg længe tænkt,
Men kan aldrig udgrunde den;
Thi den svæver imellem Bruunt og Guult.

Dine Øine ere som Morgenens paa Havet.
Dit Hoveds Slør som hængende Taager over Søen.

Men dine Kinders Blomster ere vordne blege,
Og jeg glædede mig derover,
Thi nu skulle de Andre kun halvt frydes
Ved min Roses Glands.

Jeg glædede mig derover,
Thi det mindede mig om de Dage,
Hvori Tidens Slør skal dække din Deilighed for Verden,
Og hvori jeg alene skal kiende den.